

El frînge mîndria
(Psalmul 76)

El frînge mîndria celor îngîmfați,
Și-i pune în lanțuri și pe împărați.
Vitejii cei falnici cu toți au pierit,
Căci Domnul cu sabia Lui i-a lovit.
A Lui locuință și cort minunat,
E sus, în cetatea din aur curat.
Frumos e Salemul, frumos e-n Sion,
Căci Domnul acolo stă veșnic pe tron.

Cor:

Chiar și în mînia lui, omul Te mărește,
Dumnezeu și prin cei răi, El se proslăvește.
Faraon cel împietrit e dovadă vie,
Ca să știm că Dumnezeu muștră cu mînie.

Căci El e războinic viteaz, de temut,
Cu sabia-ntinsă, cu arc și cu scut.
Vitejii văzîndu-L, s-au înspăimîntat.
Căci Domnul pe toți la pămînt i-a culcat.
Cînd Iuda la Domnul din nou a strigat:
Ascultă-ne Doamne și dă-ne ajutor!,
Căci uite, vrăjmașii ne-au înconjurat
Cu arme de luptă în brațele lor.

Asaf își înalță cîntarea spunînd
Căci Domnul e mare și înfricoșat.
El judecă lumea, întregul pămînt,
Și face dreptate la cel apăsător.
Înalță pe-aceia ce-au plîns și-au jelit,
Din sac și cenușă, în cerul slăvit.
Și frînge toiagul acelor trufași,
Căci Domnul smerește pe-ai noștri vrăjmași.

Căci omul Te laudă, chiar fiind furios.
El luptă, dar cade că-i neputincios.
În lupte, războaie, a fost proslăvit
Acel care-nvinge, și ne-a izbăvit.
Dreptatea-i dreptate, nu poate lovi
În sfinții din ceruri, căci ea s-ar știrbi.
Mînia se-arate în cei păcătoși,
Iar slava iertării, în cei credincioși.

Amin